

Getuigenis Peter Buyst

Voor ik mijn wedervaren bij MMC neerpen, toch nog even mijn achtergrond schetsen omdat die denk ik heel herkenbaar is voor veel mensen met een druk beroepsleven.

Ik werk in de IT sector en heb dus een 'zittend beroep'. Dat leidde tegen mijn 45e verjaardag, tot een gewicht van 104kg en het keiharde feit dat ik geen 250m aan 1 stuk kon lopen. Toen ik op de Antwerpse 10miles iemand van pakweg 20jaar op een drafje zag voorbijrennen kwam de bewuste 'click'. Dit zou en moest anders. Een noodzakelijke click die wel voor een blaas motivatie zorgde maar veel moeilijker was de vraag: HOE pak ik dat aan?

Na wat snelle 'Googles' had ik al snel een paar loopschoenen en was (om het allemaal niet te langdradig te maken), 1 jaar later een stevige hamstringblessure rijker. Ook de motivatie had een danige knauw gekregen. Gelukkig was er mijn goede vriend Marc wiens vrouw sportarts was. Die zou hamstring probleem, inspanningstest en misschien wel motivatie fixen. Aan het eind van het consult volgde een tweede 'click' wanneer ze naar mijn doelstelling vroeg. Mijn antwoord 'ik wil de 10 miles ooit eens lopen' werd met een meedogenloos opgetrokken wenkbrauw richting prullenbak verwezen. Marathons moest ik lopen en wel bij MMC... The rest is history...

Een ludieke anekdote (omdat het bij MMC naast marathon lopen vooral ook heel plezant vertoeven is): mijn allereerste training was bij de 10km van Tessenderlo ten huize ex-voorzitter Vincent. Ik was behoorlijk nerveus tussen al die sportgoden met strakke buiken en gespierde benen en was dus met mijn sponsor (de sportarts en vrouw van beste vriend Marc) meegekomen. Toen ik mij beleefd voorstelde aan 1 van de leden vertelde ik dat "n vriend" was van Claire. De "n" werd verkeerdelijk begrepen als 'de' en het verhaal dat Claire een nieuwe vriend had en hem ook al ineens had meegesleept naar een training, ging als een lopend vuurtje door de rangen van de MMC leden. Alles is snel weer rechtgezet toen Marc met mijn vrouw verscheen op de receptie na de 10km loop.

Natuurlijk is de eerste keer over de aankomstlijn van een marathon (bij mij London) lopen een ervaring die je nooit vergeet, maar omdat ik denk dat een aantal collega lopers bij MMC dit aspect gaan belichten, wil ik het toch liever hebben over een ervaring die meer het aspect begeleiding en expertise van MMC in de verf zet.

De laatste 5-10km van mijn eerste 5 marathons waren niet echt topmomenten om blij op terug te kijken. Nu zal iedereen die al eens een marathon heeft gelopen zeggen: da's normaal. Dat dacht ik ook. Doorbijten dus en niet mekkeren. Maar in de finale van de 5e marathon (Leiden) kon ik de finish zien maar geraakte er niet over door krampen. Meer nog, als ik de nadarhekkens had losgelaten was ik omvergevallen. Na een bespreking met Tomas kwam de vaststelling : da's niet normaal. Iets wat ik ook al vermoedde. Maar wat is t probleem en nog moeilijker : wat doe je er aan? Tomas suggereerde Bakkala. Een academie (normaal voor topsporters) gelinkt aan de KU Leuven.

Weer lang verhaal kort, na een dag lang binnenstebuiten te zijn gedraaid kwam t verdict : ik zweet ongeveer dubbel zo veel als een gewoon persoon van mijn leeftijd (niks mis mee) maar bij dat zweten verlies ik ook 2* zoveel zouten. Dat is WEL een probleem als ze niet worden aangevuld tijdens een marathon en verklaren de krampen. Saltstick zouttabletten ter waarde van 10 euro gekocht, ingenomen op de gepaste tijdstippen op de marathon van New York en... WEG krampen. Als je het zo simpel leest denk je : ja maar daar heb ik geen club voor nodig. Dat weet google ook. Ik betwijfel dat. Ik stond na Leiden op het punt om met marathons te stoppen. Het was het gewoon niet meer waard. Nu loop ik dit jaar mijn 7e en 8e marathon en alhoewel een marathon zwaar is en blijft, heb ik er nu weer plezier in.

Bedankt MMC!